

Fr. Ločniškar:

Nocoj, nocoj . . .

*Nocoj, nocoj
je sveta noč
in vse tako je
kot nekoč.*

*V koticu vsakem
Bellehem
in božje Dete
spava v njem.*

*Okrog pastirci
čujejo,
Rešnika se
radujejo.*

*Glasi se pesem
iz višin:
»Zdaj rojen vam je
božji Sin.*

*Prinaša sreče vam,
miru.
O slava večnemu
Bogul«*

*Prijazno zvezde
sijejo,
tolažbo v srca
lijejo.*

A. Č.:

»Pa jaz, ki sem bil zraven!«

(Flamska pripovedka o ponosnem osliču.)

Jezušček je ležal v hlevu. Ves svetonocni sij je preminil, angelci so se vrnili v nebesa, pastirji so poiskali staje. Preden je sveta Družina zapustila zasilno prenočišče, je sveti Jožef še potrepljal voliča in osliča po vratu. Ostala sta sedaj sama v hlevu. Vol se ozre na osliča pa pravi: »Ti prijatelj, jaz grem na polje orat.« Poiskal je svojega gospodarja in mu pomagal pri delu kakor poprej. Osel pa je godrnjal sam pri sebi: »Kaj? Orat da bi šel? ... Pa zdaj po vsem tem, kar se je tu zgodilo? Ne boš!« Vstane in gre ponosno naprej držeč ušesa pokonci kakor dve sveči. Če so ga ljudje srečavali, je zatrobil samozavestno svoj »i-a«, kakor bi hotel reči: Poslušajte, ljudje božji! Jaz sem bil zraven v Betlehemu. Zvezda je z enim žarkom zadela tudi mene, angeli so nebeško lepo prepevali; kralj je stal poleg mene, sv. Jožef mi je donasal krme; sveta Devica je bila ljubezniva do mene in Dete Jezus me je božal! I-a, i-a. Bil sem zraven v Betlehemu! Občudujte me!

Ljudje so se spogledovali in si mislili: »Osel je neumen; in če osel nori, je dvakrat norec.«

Če je pa naš osliček srečal drugega osla, ki je bil vprežen v voz, ali pa je delal na njivi, je pomagal z ušesi in sočutno pristavil: »Kako trapast osel... Pa kaj čemo; ga pač ni bilo v Betlehemu.«

Nekoč pa opazi od daleč tovariša voliča, ki je pridno vlekel plug na njivi. Pomigne mu s šilastimi ušesi, češ, ubogi tovariš! Kakor da bi ne bil zraven v Betlehemu! Kako se peha, namesto da bi stanu primerno živel!

Pa je koracal dalje z ostro stoječimi ušesi in od časa do časa zatrobil: »I-a, i-a! jaz sem pa bil zraven. Ali me nič ne občudujete?«

Toda sama hoja tudi utruji, želodec pa zahteva svoj davek. In če je osel lačen, je dvakrat lačen. Pomulil je nekaj suhe trave ob poti; privoščiti si je hotel tudi par grižljajev sladke detelje. Pa kaj, ko ga je brž opazil gospodar njive in nagnal z udrihanjem po rebrih. Brzih nog je z odkuril in tröbil ne več »i-a«, ampak »a-i«, »a-i.«

Ko se je zavedel svojega grešnega dejanja, pride mimo njive, kjer je bila posejana koruza. Kar sline so se mu pocedile. Urno stegne svoj požrešni jezik in šapne parkrat po mehkem zelenju koruznih steblic. Pa, o joj! Kakor bi bil potres, tako je nekaj zadelo njegovo hrbtišče. Ko se ozre, vidi starko z močno gorjačo v roki, obenem pa čuje neprijetno in zadirčno golčanje: »Ali se mi ne pobereš takoj izpred oči, ti grdi požeruh!«